

Heti áhítat 2021. április 13.

Minek adsz teret?

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt, és az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” Fil 4,6-7

Ha az ember berendez egy lakást vagy egy szobát, akkor végiggondolja azt, hogy mennyi tér áll rendelkezésére, és hogy abba a térbe milyen funkciókat képzel bele, és e funkciókhoz milyen eszközöket, bútorokat, lakberendezési tárgyakat rendel. Gyakran előfordul az, hogy túl sok funkciót és túl sok bútort zsúfolnak be az emberek lakóterekbe. Sok mindennel tele van: design bútorok, menő konyhagépek, óriási TV, de az életet élő ember kiszorul a térből. Vagy egy kiállítóteremmé vagy egy bútorraktárrá válik az élettér. Mert az életnek elsősorban nem eszközökre, hanem térre van szüksége.

Egy körrel mélyebb szinten végiggondolva a dolgot, rá kell jöjünk arra, hogy külső élettérünk gyakran tükrözi belső élettérünket. Rendezettség vagy rendetlenség, nyílt terek vagy zsúfolt szoba, tisztaság vagy kosz, praktikum vagy szépség stb. Milyen a belső szoba? Minek adunk teret belső szobánkban?

Alapigénk erről a belső szobáról beszél. Megjelenik benne egyfajta polaritás, ami az imaélet polaritása. Egyik oldalon ott van az aggodás, és az ehhez kapcsolódó könyörgések, másfelől ott van a hálaadás és az ehhez kapcsolódó megőrzöttség. Az aggodás a félelem egy formája. Általában a hiányoktól félünk: nem leszek egészséges, meghalok, nem lesz mit ennem, nem fognak szeretni, nem figyelnek rám, nem lesz semmim stb. Erre az aggodásra felel a lelkünk, azzal hogy könyörgünk Istenhez, hogy töltsse be a hiányainkat, vagy mentsen meg a hiányoktól. Azonban ezek a jellemző módon kérő imáink még mindig az aggodás körében mozognak.

Az aggodás köréből csak az szabadít meg, ha nem a hiányokra tekintek, hanem arra, ami van. Azt pedig, ami és amim van Isten színe elé viszem, és megköszönöm. Ez előhozza bennünk azt az érzést, hogy nem kifosztásra, hiányra ítélt vagyok, hanem megajándékozott. Nem a félelem lesz úrrá rajtam, hanem az elégedettség. Sőt a békesség, és a megőrzöttség érzése. *„...az Istennek békessége, ... meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”*

„Azt hinni, hogy arra van szükséged, amid éppen nincs, nem más mint az örültség definíciója.”

Byron Katie

Ezt egy egyszerűnek tűnő belső művelettel érem el. Eldöntöm, hogy minek adok teret. Az aggodásnak? A hiányokra, a félelmekre figyelésnek az ebből fakadó könyörgésnek? Vagy az életemben lévő ajándékokra figyelek, és ezekért adok hálát? Ez nem azt jelenti, hogy ne könyörögjünk, hiszen az Úri imában is könyörgünk fontos szükségleteinkért, de az Úri imában is a hangsúly az Istenre figyelésen van. Istenre pedig az ajándékain keresztül is tudok figyelni.

Minek adsz teret? Minek adsz teret az életedben? Minek adsz teret a belső szobádban? Nem mindegy. Mert aminek teret adsz, az növekedni fog. Adjunk teret a hálaadásnak! Ámen.

Készítette: Fehér Norbert